

El mal de ventre d'alguns jutges

written by Lluís Busquets | 16 de gener de 2024

Article publicat al [Diari de Girona](#), el 7 de gener de 2014.

A Espanya, el 2021, hi havia 5.320 jutges i magistrats (11,2 per cada 100.000 habitants). Dels actuals, 5.408 membres de la judicatura, 1.355 estan afiliats a la conservadora Asociación Profesional de la Magistratura (APM); 930 són de l'Asociación Judicial Francisco de Vitoria (AJFV), encara més a la dreta. Res a dir? La progressista Juezas y Jueces para la Democracia en té uns 400 i escriu; el Foro Judicial Indendiente (FJI) entorn de 200; la Asociación Nacional de Jueces, una dotzena. Em deixo la catalana Àgora Judicial, perquè hi ha membres de les agrupacions anteriors. Segons l'art. 127 de la Constitució ni jutges ni magistrats poden pertànyer a cap partit polític ni sindicat. Però el passat 16V van convocar una vaga indefinida i en van fer convocar una altra als 45.000 funcionaris de justícia del passat juliol (o potser només se'n van assabentar). El 9-XI-23, les quatre primeres associacions esmentades van fer un comunicat mostrand «el seu rebuig per les referències a la «lawfare o judicialització de la política» i a les conseqüències... perquè suposaria sotmetre a revisió parlamentària els procediments i decisions judicials» i feien referència a l'article 117.1 de la Constitució. Reclamaven la divisió de poders.

El passat 6-III-2023, quan ningú en parlava, vaig explicar en aquestes pàgines en què consistia el *lawfare* o guerra judicial. «Consisteix –escriu, pouant la definició de John Carlson i Neville Thomas Yeomans del 1975– a utilitzar el sistema legal contra algú considerat «hostil», perjudicant-lo, il·legitimant-lo, fent-li perdre temps i diners, per tal d'obtenir una victòria contra els seus interessos de forma

legal i planificada». El papa Francesc ja n'havia parlat el 15-XI-2019 en el «Discurs als participants al Congrés Mundial de l'Associació Internacional del Dret Penal», on demanava als assistents que tenien el repte de contenir «la irracionalitat punitiva» i considerava la guerra judicial un abús de poder, ja que es recorria «a acusacions falses contra líders polítics, concertades amb determinats mitjans de comunicació, i també amb els opositors i amb òrgans judicials colonitzats». Uf, el Papa! Ni que es referís als judicis dels anys 2019-20. I em refereixo als processos amb sentència condemnatòria als líders polítics i socials de Manuel Marchena al Tribunal Suprem (459/2019) i amb sentència absolutòria a la cúpula d'interior dels Mossos d'Esquadra de Ramón Sáez a l'Audiència Nacional (20/2020), judicis que vaig seguir dia a dia, i també el de Laura Borràs, condemnada per Jesús Barrientos al TSJC. En tots, i ho vaig justificar en els meus escrits i en el llibre que hi vaig dedicar, hi va haver casos de guerra judicial (Encara que els nostres magistrats siguin molt catòlics, no van fer gens de cas al papa...).

Es dona per suposat que els actuals cinc mil quatre-cents jutges i escaig actuen diàriament de manera callada i dreturera i que, si hi ha casos de males pràctiques, és justament en la cúpula judicial. No ho negaré. Ara, quan es va començar a parlar de llei d'amnistia, la junta de jutges d'instrucció de Barcelona van validar la decisió de la jutgessa degana d'adherir-se al comunicat emès per les quatre primeres associacions judicials esmentades, on es rebutjaven la revisió parlamentària de casos de guerra judicial en les decisions judicials el passat 9-XI. Reclamaven la divisió de poders, quan no els importava pels seus interessos immiscir-se en política (i el cas més flagrant és que el CGPJ fa ja gairebé un lustre que ha caducat). Ningú no havia vist ni l'esborrany de la Llei d'amnistia i ja tenien mal de ventre. Pedro Sánchez no va ser investit president fins al 16-XI.